

Галина Білик

ВІДЛІТА ГОРЛИЦЯ

Світлій пам'яті Людмили Іванівни Ларіонової

Минулоріч осінь так чітко трималася поміж землею і небом у нашому краї – тишила не те що в листопаді, але й глибокого грудня теплом і сонечком, зеленою травицею, пташиними наспівами, неопалим листям... Ніяк не хотіла віддавати своє панування календарній зимі... Подеколи навіть здавалося, що вловлюєш у тій «неприродності», окрім живого й щемливого повіту весняного (аж, далєбі, марилося – оминаємо замерзання, соки йдуть знову в рух!), ще й певні провіщення, знаки – не до кінця збагненні, а тому і лячні, й застережливі... Однак, відчувши себе у волі Божій, більше хотілося просто коритися, прийнявши як благо те, що посилає нам Усевишній... Зізнаюся: не раз схвилювано думалося, що той весняний привіт зимою – дарунок не стільки всьому загалові, як, може, комусь конкретному – якомусь праведнику, котрий доходить межі свого буття земного, і дні його завершальні тут, у брєнній нашій обителі, – за чистоту серця, високість думки, радісну потугу труду щоденного, за смиренність, жертвовність тощо – так щедро обласкані тепер, випечєні, добром Господнім обігрєті...

Нині я знаю, що поміж тих світлих достойників, кого покликано підпирати небо, хто зірочкою здійснявсь у його височину і кого так, певно, не хочемо відпускати ми зі своїх зримих овидів і земних обіймів, є і полтавська сизокрила голубка – Людмила Іванівна Ларіонова.

Наші дороги з пані Людмилою пересіклися років 5–6 тому, коли вона принесла до редакції «Рідного краю» свої поезії, а потім і оповідання, нариси... А разом із ними принесла свою сонячну посмішку, таку глибоку і мудру, зболену і співчутливу до горя людського душу, свій життєвий досвід, у якому вчувалися неперервний зв'язок із родом і народом, велика міць духу, скромність і мудрість водночас... Такими простими, відкритими, а насправді невичерпними бувають лише ті люди, кому відкрилась істина, хто пізнав у житті основу, хто точно усвідомив свої шляхи та цілі в повсякденному часоплинні...

Людмила Іванівна була обраницею Слова. З'явившись на світ у принишклій на мапі України Котельві 1 січня 1946 року, вона вже несла в собі його силу, натомість, мабуть, розплатившись, як то буває зі справжніми талантами, відчуттям легкості буття, самовдоволенням існуванням, своїм окремішнім душевним комфортом... Бо мусила жити для інших, йти до людей...

Багато років вона прожила на Сумщині, працюючи після закінчення Охтирського медучилища сестрою, а згодом, здобувши вищу освіту в Чернігівському педінституті, – лікарем лікувальної фізкультури; раділа, коли вдавалося полегшити, а то й цілком подолати фізичний біль дорослих і маленьких пацієнтів, поменшити їхні страждання й додати снаги та радості. Не раз прєсвідчувалася, що й мовлена фраза спроможна зцілювати, передусім душу, запалювати людину вірою в себе, наснажувати любов'ю. Можливо, це й підштовхнуло активно взятися за перо, хоч писала вже зі шкільної лави... Відвідувала сумську молодіжну літстудію «Зажинок», із 1968 року друкувалася, часто виступала із творами на радіо й телебаченні, кілька разів ставала лауреатом обласного поетичного фестивалю «Сумські зорі». Вийшовши на пенсію, переїхала на малу батьківщину на Полтавщину і вже сповна присвятила себе літературі. Друкувалася в альмана-

хах «Голос ветерана», «Полтавський сміхограй», «Рідний край», газетах «Полтавська думка», «Літературна Полтавщина», «Село Полтавське», «Народне слово», «Вісті», «Народна трибуна» та ін., видала чотири книги – «Йду до людей» (2007), «Відшуміли весни» (2008), «Запрошую до пісні» (2009), «Лєгєнди одного життя» (2013). Була членом Полтавської спілки літераторів та літстудії «Голос ветерана». На її тексти композитори Котельви, Полтави, Києва, Яти створили понад 30 пісєнь. Узяла псевдонім Дар'я Горлиця, обдаровувала й голубила словом, вповідала біль і страждання, розчулювала читача й очищала його серце від рутини, моральної червоточини, збайдужіння. Це й стало її життєвим покликом...

Незабутня Людмила Ларіонова була вся зіткана з доброти. Це про неї – надійна подруга, душа товариства... Талановита письменниця, вона вмєла також навести лад і в господі, і на землі. Мені довго пахнутимуть її мєди та цибульки, вчуватиметься лагідний голос, який то піднесєно віршує, сміється, плине ясним наспівом, то крає серце трагічним повістуванням про світ, у якому було недосталь щастя...

10 січня 2014 року Дар'я Горлиця відійшла у засвіти, залишивши нам, її знайомим і шанувальникам, нетлінні рядки своїх творів. Вічна пам'ять Вам, дорога краянку, мисткине! Мир Вашій душі! Немеркнуча слава і людська щира дяка лавровим вінком укривють Ваш слід земний, стануть на ньому маєстатом сповна виконаного чину.